

ב.

וְהוֹדִירָהּ בְּכָל דֵּי שָׁבַת
בְּבֵית הַמִּיּוֹץ פֶּה מֵהָלֶכֶת
הַלְכָה ג' ח"ל כֹּל מִקְוֶה
שֶׁנִּגְמָר שֶׁהַעֲשׂוּהָ דָּבָר
שֶׁפְּטוּר הֵיזָה פְּטוּר וּמִן
הַכֹּהֵן וּמִן הַסִּקּוּלָה אֵין
הַקֶּרֶן אֲבָל אֲסוּר לַעֲשׂוֹת
אֲחֻזָּה דָּבָר בְּשַׁבָּת וְאִסּוּרוֹ
מִדָּם:

א א מִיּוֹץ מֵהֵלֶכֶת
שָׁבַת הַלְכָה ג' וְפֶה מֵהָלֶכֶת
הַלְכָה ג' שֶׁנִּגְמָר שֶׁהַעֲשׂוּהָ
דָּבָר שֶׁפְּטוּר הֵיזָה פְּטוּר וּמִן
הַכֹּהֵן וּמִן הַסִּקּוּלָה אֵין
הַקֶּרֶן אֲבָל אֲסוּר לַעֲשׂוֹת
אֲחֻזָּה דָּבָר בְּשַׁבָּת וְאִסּוּרוֹ
מִדָּם:

יציאות השבת שמים
שהן ארבע
בפנים כו'. גמ' חנן
התם בתחלת שבועות
שבועות שמים שהן ארבע

שתיים שהן ארבע
בפנים. שמים למען
הכנסה דעני והכנסה
דעל הצית וז' לפסוד
כשזה עוקר וזה מניח
לחצי צעזעה העוסה
את כולה (שנה ג.)
[שבועות ה. וע' בתוס' סאן
ורס]. העני חייב ובעל
הבית פטור. דפטור
ממטות ומותר לנחלה
דהא לאו עקירה ענד ולא

יציאות

שהן ארבע בחוץ כיצד העני עומד בחוץ ובעל
הבית כפנים * פשט העני את ידו לפנים
ונתן לתוך ידו של בעל הבית או שנמל
מתוכה והוציא העני חייב ובעל הבית
פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן
לתוך ידו של עני או שנמל מתוכה והכנים
בעל הבית חייב והעני פטור. פשט העני
את ידו לפנים ונמל בעל הבית מתוכה או
שנתן לתוכה והוציא שניהם פטורין. ^ב פשט
בעל הבית את ידו לחוץ ונמל העני מתוכה
או שנתן לתוכה והכנים שניהם פטורין:
גמ' ^ג תנן התם שבועות שתיים שהן ארבע
דיעות

פנינים: פשט והני את כו'. לעבד ליה עקירה: ונמז בעה"ב מתובה. והניח פנינים ועבד ליה בעל הצית הנחה: או שנתן לתובה. לעבד ליה בעל הצית עקירה: והוציא. העני והניח: שניהם פטורין. שלא עשה המלכה מלכא שלימה. אבל אסורין לעשות כן למחלה, שמה יצאו כל האחד ואחד לעשות מלכא שלימה בשבת. הרי שמים מדבריהם, אחת לעני צחוק ואחת לבע"ה פנינים. וא"ת שנים הן לכל אחד ואחד, עקירה לעני ועקירה לבע"ה הנמה לע"ה, ומהו לבע"ה, לכן פריך ^א ומשני בלגו תשיב חלל עקירות שכן מחלה המלכא ואיכא לתימר ^ב שמה יגמרמה: **גמ'** תנן התם. במסכת שזועות: שזועות שתיים. שזועות של ציטוי להרע או להיטיב, שמים הן להחמיץ עליהן קרצן עולה ויורד האמור בפירשה (ויקרא ה), דפיקי מלהרע או להטיב ^ד דשמע להבא חולל ולא אוכל ^ה: שהן ארבע. יש לך לרבות עוד שמים מריצוי הכחזב לכל אשר יצטא האדם לרבות לשעבר ^ו אכלתי ולא אכל כל אכלתי ואכל ^ז: דליתוי

דקרא אל יצא איש ממקומו (שמות טו) ודרשין מינה
(עירובין 97 ד:) הוצאה אל יצא עם הכלי ללקט המן⁶:

ישתים שהן ארבע בנים. בן נראה כמו שנופרס רש"י כאן
 דבנים היינו לזה"כ³ העומד בפנים ובחזק היינו לפני
 העומד בחזק שמים הולאה והכנסה לחיזק שהן ד' הולאה והכנסה
 לפטור.⁴ **בצועות** פרש"י בפנים היינו הכנסות פנים שנים לחיזק
 דעני ועשיר ופנים לפטור ובחזק היינו שמונת חזק. כ"י ואין נראה
 מהדפוס מילי ועני לחזק ומילי ועשיר לחזק שמונת חזק שפרש כאן

דפנים היינו לצה"צ העומד צפנים וצחוק היינו לעי
העומד צחוק שמים הולא והכנסה דחיוז שכן ד' הולא והכנסה
דפמור. וצפנות^ט פרש"י צפנים היינו הכנסות פנים שנים דחיוז
דעמי ודעשיר ושנים דפמור וצחוק היינו הולאות חוק. א' ולין גרלה
דמפרש מילי דעמי לחוד ומילי דעשיר לחוד משמע כפי שפירש כאן
ד' מרד להאריך אם היה בד' לפרש הולאות לצד [והכנסות לצד]. מ"מ א'
ש הכנסות לאחור ולא דייק דמקדתי פנים: פ'מ"א בעה"א את ידו ב'.
דמפרש בגמרא (ד' ג. וס) שמים דעמי ודבעל הבית מה שיך לקרותו
הולאה מלאכה גרועה היא דמה לי מוליא מרה"י לרה"ר מה לי מוליא
עמי ומדע מדליטריך חרי קראי בהולאה דנפקא לן ברש' הזורק
אל לן מקרא אחרינא דרששין אל ילא איש ממקומו אל יוליא והס'
עמי וחד לעשיר' וכן בכל חולדות דאבות מלאכות לא חיישין שיהא
זורק (ד' ו'). שמי גוזמאות וז' כנגד זו המושט' והזורק מוז לו פמור
ליים וצריש הזורק (ג' ס:). נמי צעי הזורק ארבע אמות צרה"י מלן
בגמרי לא וכל אלו חולדות דהולאה נמינו ולא אבות שאין אבות אלו
(ט:). הם העלו קרשים מקרקע לעגלה אף אחס אל דחניסו מרה"י
(ט:). לפרוש דצבא הוא מה לי אפוקי מה לי עילוי^ט דהזורק ד' אמות
בא צבא. וי"ל דליטריך צבא להכנסה דצה"צ דלא הוה צמשן דהס'
ואו רה"ר. ואס תאמר כיון דליאק צבא אמאי ליטריך צבמה טומיין
ליזו קרשים מעגלה ואס אל מוליאו כו'. אע"ג דהולאה נפקא לן מקרא
ין חייבין אלא על מלאכה שכיוא וזה היסא צמשן קרא דשא בה מולא
י'פ שלא היה צמשן כמו הולאה וזה דאמקיין קרא דשבת מלאכה
מרה"י צפנות (ד' ג. וס) מפרש שמים אולי ולא אורל דכתיב צבא
צבא. וזהו שכן ד' אורוק ולא אורוק וזהו אמאי כולה
ג' (ד' יט:). חנן צבדיא שכן ד' אכלתי ולא אכלתי. וא"ס אמאי לא
אל אזורוק ורקתי ולא ורקתי. ונראה דלכך פירש רש"י צריש צפנות
ילא אכלתי משום דפליג ר' ישמעאל והו' רבותא טפי אכל אזורוק ולא
י' שמים שכן ד' ומו לא לייתי נמי מושט^ט ומעביר^ט מרשות היסד
ד' לרשות הרבים ומרה"ר לרה"י. וי"ל דלא קמי אלא הכנסה דמיה"א
לרה"י וצריקה נמי לא דמיא להולאה שז' בהולאה צד חס וצריקה:

וְיִפְרֹא דַּהֲמָה לֹא הָיָה לוֹ לַעֲרֹב הוֹאֲלוֹת וְהַכְנָסוֹת יָחַד. וְיִמְיוֹ שָׂמַל לִפִּי שֶׁנֶּאֱמָר לְרִבְצִינָא אֲלֵהֶנּוּ מִדְּקֻאֲמֵר בְּגִמְרָא (ע"ג) דִּיקָא נִמִּי דְקִמְנִי יִצְאוֹת וְקִמְנִי תִימְנֵי לִרְ"י אֲמַאי צְרִיךְ לִמְתַּנִּי תַּרְתִּי דַּעֲנִי וְדַעֲבֵה"צ וְכֵן בְּרִישׁ שְׁבוּעוֹת שְׂסָמִים מֵהָ לִי עֲנִי מֵהָ לִי עֲשִׂיר. וְנִרְאֶה לִרְ"י דִּלְעִטְרִיךְ לְאַשְׁמַעֲנִי מִשּׁוֹם מִרְהִי"י לִרְהִי"י וְלֹא הוּא גִמְרִינָא הוֹאֲלֵה דַּעֲנִי מִצְעֵה"צ וְלֹא צַהֲ"צ (לָקֵמֶן 97 ע"א: וְסֵא) מוֹיִכְלֵה הֵעֵם מֵהֲצִי"ק וְצִסְפִּ"ק דַּעֲרִיבִין (97 ע"א: וְסֵא) פִּירְשֵׁתִּי¹² וְהֵייוּ מִשּׁוֹם דִּמְלֻאכָה גְרוּעָה הִיא אִלְעִטְרִיךְ תַּרְוִוִּייהּ חַד בְּצִמְשָׁן אֵלֶּה צִבּוֹת בְּלָבָד וּבַחֲלוּלוֹת דְּהוֹאֲלֵה צַעֲי" שִׁיחָא שְׂמַשְׁכָּן דַּתְנָן הֵייוּ שְׂמִיחִי בְּדִיּוּטָא אַחַת אֲזוּרָק פִּטּוֹר וְהוֹמַשְׁשִׁין חִיב צַבֵּי הֵיחַת עֲבֻדֵּיכֶם וְדִמְקִי לְאַשְׁכַּחְיָהּ בְּצִמְשָׁן עַד דַּמְסִיק כָּל אֲרֻעַת אֲמוֹת בְּרַחֲמֵי הַלְכָתָא אֲרֻעִים אֶחָר אַחַת וְגַבִּי הַכְנָסָה נִמִּי אֲמַרְיִין צַבֵּי בְּמֵה טוֹמֻמִּין (לָקֵמֶן) לִרְהִי"י. וְאִם כִּיּוֹן דִּהֲכַנְסָה הֵיחַת בְּצִמְשָׁן מֵהָ צְרִיךְ חוּ לָקֵמֶן בְּהִזְרֹק (דַּעֲבֵה"צ) מִשְׁמַע דְּאִי הוּא מִשְׁכַּחַת לֵה בְּצִמְשָׁן הוּא יִמְחֵל לִיחָא לִיחָא ע"ג דַּהֲמָה הֵעֵלָּה קִרְשִׁים כו' הֵייוּ הַכְנָסָה דַּעֲנִי דִּמְסַחֲמָא בְּקִרְקָה הֵייוּ עוֹמְדִים שֶׁנֶּאֱמָר לִמְיָמָה דִּהֲכַנְסָה הֵיחַת בְּצִמְשָׁן. וְ"ל דַּחֲנָא לִיחָא אִידידִי דַּעֲנִי לִמְיָמֵי הֵם הֵייוּ בְּהִיא אִלְעִטְרִיךְ לִמְיָמֵי שְׂמִיחֵי בְּצִמְשָׁן מִשּׁוֹם דְּקִמְנִי בְּרִישָׁא צַבְרִימִין אֵלֶּה בְּצִמְשָׁן מִשְׁכָּן הֵייתִי מִחִיב צָל בְּמִלְאכָה דְּיִדּוּמֹת מִלְאכָה גְמוּרָה אֵלֶּה בְּצִמְשָׁן הוּא דַּרְשִׁין לִמְלֵילָא תַּרְתִּי: **שְׁבוּעוֹת שְׂמִיחִים שָׁוֶן** אֲזוּרָק בְּקִרְקָה לֵאמֹר אִלּוּ הִיטִיב דִּהֵייוּ לֵהֲבֵנָה שָׁנָן כו' אֲכַלְתִּי וְלֹא אֲכַלְתִּי דַּלְתִּי בְּרִי יִמְעַלֵּל וְלֹא הוּא צְרִיךְ לְאֻקוּמִי בְּצַרִי תִנְאִי מִשּׁוֹם דַּמְתִּי בְּצַרִי שְׂמִיחִים שָׁנָן שְׁמוּנָה [אוֹכֵל וְלֹא אוֹכֵל] אֲכַלְתִּי וְלֹא אֲכַלְתִּי אֲזוּרָק שְׂמִיחִים שָׁנָן אֵלֶּה דַּבֵּר וְחִילוּפּוֹ. וְר' יִצְחָק פִּירֵךְ דִּלָּה נִקֵּט אֵלֶּה אֲכַלְתִּי אֲזוּרָק דַּמְתִּי רַבִּי יִמְעַלֵּל לֹא חָס לִמְיָמִי. וְאִם גַּבִּי שְׂבַת אֲמַאי קִרְקָה לִשְׁבַת הִיחַד דְּכָר רַבִּי ר' חֲמִי בְּדַמְתִּינָא לָקֵמֶן (ע"ג) אֲזוּרָק מִרְשׁוֹת הֵייוּ לְאַחֲלָה שְׂמִיחִי מִרְהִי"י לִרְהִי"ר לְאַפְקִי מִשְׁמִיחִים וְתַעֲבִיר¹³ הִיא מִרְהִי"י